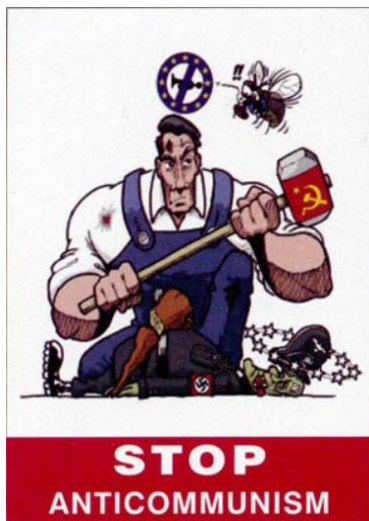

«Πρώτη Φορά Αριστερά»: ούτε Αριστερά, αλλά ούτε Πρώτη Φορά

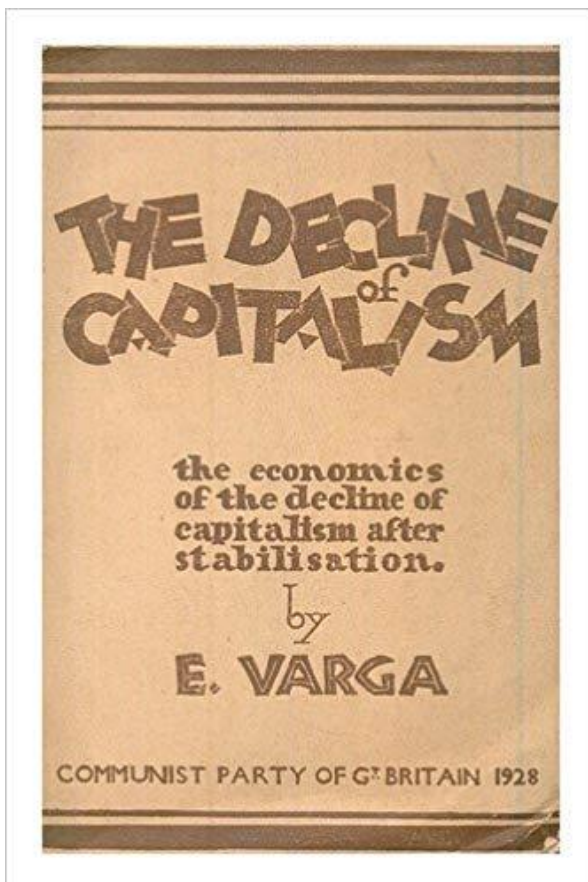
Κλείσανε 4 χρόνια από τα πανηγύρια για την εκλογική νίκη του ΣΥΡΙΖΑ που είχε προεξοφληθεί σαν μια λίγο-πολύ ανατροπή του καπιταλισμού. Βέβαια, μόλις μπαίνει το «λίγο-πολύ», αμέσως – αμέσως χαλάει το πράγμα. Η εξέλιξη αυτή ονομάστηκε «Πρώτη Φορά Αριστερά» κι αλήθεια, είναι απορίας άξιο ποιος είχε τη φαινή ιδέα γι' αυτό το όνομα που έπεσε σαν το νερό στο ξερό χώμα του λαού που ζητούσε μια αλλαγή, αλλά χωρίς πολύ κόπο.

Έκτοτε, έχουν γίνει τόσα που η απλή τους απαρίθμηση απαιτεί σελίδες επί σελίδων. Εδώ είχαμε κάνει μια φιλότιμη προσπάθεια να μαζέψουμε [100 στιγμές από τα 4 χρόνια ΣΥΡΙΖΑ](#) όπου αποδείχθηκε ότι το 100 είναι λίγο. Τέλος πάντων, σε αυτήν την ιστορία έχει χυθεί αρκετό μελάνι για το σκέλος της «Αριστεράς» – και λογικό είναι. Η αποστολή του ΣΥΡΙΖΑ δεν περιλάμβανε μόνο την υλοποίηση μιας σειράς μέτρων όπου άλλες κυβερνήσεις ίσως (θα) έβρισκαν δυσκολίες, αλλά και το ξέπλυμα της Χρυσής Αυγής, την παροχή επιχειρημάτων στα πιο αντιδραστικά επιτελεία της αστικής τάξης ενάντια στην εργατική τάξη και το Κόμμα της. Πλέον έχει αρχίσει να γίνεται κατανοητό από ευρύτερα στρώματα της εργατικής τάξης ότι «αυτό» δεν είναι Αριστερά ή ότι, αν «αυτό» είναι Αριστερά, τότε [όλοι οι αγωνιστές πρέπει να συμπορευθούν με το ΚΚΕ](#).

Αυτό το «Πρώτη Φορά» όμως, ήταν πραγματικά ευφάνταστο. Δεν είναι που θα τρίζουν τα κόκκαλα του [Ανδρέα](#): δεν είναι που θα έπρεπε να κάνουν μήνυση για πνευματικά δικαιώματα οι ευρωκομμουνιστές ανά την υφήλιο και ανά τις μεταπολεμικές δεκαετίες· είναι που αυτή ιστορία είναι τόσο «φρέσκια», τόσο «καινούρια» και τόσο ...«αριστερή», ώστε από το μεσοπόλεμο ακόμα να έχουν βγάλει οι εργάτες τα συμπεράσματά τους. Να τι δημοσίευε το ΚΚ Μεγάλης Βρετανίας, το 1928 (σελ.4). Είναι μια ατόφια παράγραφος από το βιβλίο του μεγάλου Ούγγρου οικονομολόγου Ευγένιου Βάργκα: *Η Πτώση του Καπιταλισμού* (The Decline of Capitalism).

«Η καπιταλιστική μανούβρα υποχώρησης στέφθηκε με πλήρη επιτυχία. Η μεγάλη μάζα των εργατών πίστεψε τη δήλωση των ρεφορμιστών ότι μια νικηφόρα και αναίμακτη επανάσταση είχε συντελεστεί. Δεν διαπίστωσαν ότι τα εξωτερικά φαινόμενα δεν είχαν ταξικό περιεχόμενο· ότι παρόλο που οι ρεφορμιστές ηγέτες εξουσίαζαν, οι εργάτες δεν ήταν στην εξουσία. Η βάση του καπιταλισμού, η ατομική ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής, δεν αγγίχθηκε. Η αστική Κρατική μηχανή, ταρακουνημένη από την ήττα, δεν καταστράφηκε, αλλά ανανεώθηκε και ενδυναμώθηκε από την αφομοίωση των ρεφορμιστών ηγετών οι οποίοι έβαλαν τις οργανώσεις τις εργατικής τάξης, που τους υποστήριζαν, στην υπηρεσία των κεφαλαιοκρατών. Αυτό που φάνηκε στους εργάτες σαν δική τους νίκη – το ότι οι ηγέτες τους έγιναν Πρόεδροι, Υπουργοί, Γραμματείς του Κράτους – ήταν στην πραγματικότητα μια νίκη για τους κεφαλαιοκράτες. Οι ηγέτες της αστικής τάξης και οι ρεφορμιστές λακέδες τους συμμάχησαν για να αποτρέψουν την κοινωνική επανάσταση, να αποφύγουν τη δικτατορία του προλεταριάτου!»

Η επανάληψη και αυτής της ιστορίας έγινε όντως σαν φάρσα με τον εκλεκτό θίασο των λακέδων που έχουν την αμέριστη στήριξη των κεφαλαιοκρατών, «αριστερών και δεξιών». Κι αν τότε οι αστοί είχαν να διαχειριστούν μια ήττα, την ανάταση των εργατών από τη Μεγάλη Οκτωβριανή Επανάσταση, τώρα απλά ανασύρουν από τη φαρέτρα τους ξαναζεσταμένες σούπες. Πλέον, δεν υπάρχει τίποτα το αστείο για την εργατική τάξη.

Eugen Varga, 1928, *The decline of capitalism: the economics of a period of the decline of capitalism after stabilisation*, London: Communist Party of Gr. Britain

Φεβρουάριος 2019